

Det eviga kretsloppet

Av Kasri Aldur

– Vinnare av Föreningen Gamla Blackebergares uppsatstävling 2010

Suger in känslan. Känslan som får mig att må bra när jag mår dåligt. Känslan som får mig att glömma det jag inte vill minnas. Känslan som får mig att le när jag egentligen vill gråta. Känslan jag aldrig får nog av. Svävar bort från den reella världen. Ser min far. Kramar om honom hårt. Bakom honom står mina fyra småsyster. Vill kyssa var och en av dem, hålla om dem hårt, men hinner inte. Verkligheten kommer tillbaka. Varelserna av samma kött och blod som mig tynar bort. Vill inte släppa taget. Snortar in. Bilden kommer tillbaka och alstrar sig på ögats näthinna. Jag skuttar på gröna ängar. Hostar till. Ruset försvinner, likaså mina drömmar. Luften känns kvalmig. Blod rinner från näsan och tårar från ögonen – en blandning av smärta och sorg. Orken rinner ut från psyket. Gråter mig till sömns. Det eviga kretsloppet.

Ibland kommer han på sig själv med att bita sig i tungan. Det är inte förrän det börjar blöda och smaken av blod gör sig märkbar han inser att han ännu en gång hamnat i ett icke-existerande psykiskt tillstånd. Detta brukar oftast ske vid stress. Just denna gång kan det bero på att det är sådant liv i bussen klockan åtta på morgonen; barn som skriker, tanter som talar arabiska i höga toner och busschauffören som via högtalarna ber barnen som plankar att komma fram och visa sina färdbiljetter – naturligtvis utan resultat. En helt vanlig morgon i blåbuss 179.

Allan erinrar sig första gången han åkte med denna buss. Fastän smaken av blod fanns där fortsatte han att bita. Detta var tider då denna typ av miljö inte var vardag för honom. Nu har pojken insett att de flesta i denna buss har likadant förflutet som han själv; individer som invandrat från ett annat land till Sverige i hopp om att få chansen att starta sig ett nytt liv. När Allan och hans mor Zeyneb flyttade till Rinkeby blev den lilla familjen en aning förvånad, men samtidigt lättad över hur folket som bodde här såg ut. Det var som att man flytt från ett otryggt Kurdistan till ett nytt Kurdistan, där krig överhuvudtaget inte existerade. Självklart var inte alla i Rinkeby kurder vilket båda två insåg redan från första början. Här fanns det allt från afrikaner till latinamerikaner, svarta som gula. Att det däremot inte fanns några som helst svenskar var det som chockade Allan mest. Hade han verkligen hamnat i Sverige? I hemlandet hade man hört om svenskarna som var det vita och blåögda folket. Man hade sett bilder, och alla dessa historier om hur vackra svenska flickor skulle vara visade sig bara vara sagor för pojken. Inte fick man sig ens en skymt av en svensk person!

Allan vaknar plötsligt upp från sina tankar och märker att han sitter ensam kvar på bussen. Han reser sig hastigt upp och går med raska steg mot tunnelbanan. Han hinner med tåget precis och ser sig ut genom fönstret för att kontrollera om han verkligen hamnat rätt; ”Vällingby”, läser han av från en skylt tyst för sig själv med viss svårighet att uttala y:et. Enligt kvinnan från socialtjänsten skulle det ta cirka fem minuter från Vällingby att ta sig till Blackebergs gymnasium. Om fem minuter var det dags. Om fem minuter skulle Allans liv få sig en ny prolog. Om fem minuter skulle denna dag bli hans första skoldag i det kalla, avlånga landet vid namn Sverige. Det var de längsta fem minuterna han någonsin genomlevt.

Svetten tränger sig ut från kroppens porer och blir till is av kylan. Den tunna figuren ligger orörlig på en parkbänk. Drömmer sig bort till paradiset där allt är som förr. Slaktar ett lamm för att fira broderns bröllop den kommande kvällen. Fader Baba, andfädd av ansträngning

och med blodiga händer, ler mot sin son Allan medan han flår lammets ull. Snart är det fest och känslan av lycka finns i luften. God mat ska serveras, man ska dansa till den kurdiska musiken och familjen skall komma att bli en person färre.

Allans far torkar av blodet från händerna på ullen och lyfter upp sin son. Det lilla barnet i Fader Babas famn fnittrar när hans far med sitt kittlande skägg kysser honom på kinden. Plötsligt känner barnet ett illamående som inte går att hejda och spyr ner hela sin far. Fallor ner på marken och ser sig omkring efter hjälp. Är totalt övergiven – totalt hjälplös. Varken far, mor eller någon av hans syskon syns till. Fortsätter att kräkas, och den sura spyan sätter sig fast på parkbänken. Ännu en gång är det dags att hitta hem genom mörkret. Lukten av sprit och magsyra sprider sig i luften. Den välkända lukten. Det eviga kretsloppet.

Det hade blivit en kort introduktion som genomfördes av en kvinna i 30-årsåldern. Hon hade brunt hår, blåa ögon och kläder som framhävde kroppens former – något totalförbjudet i Kurdistan. Hade en kvinna varit klädd som Pernilla, som var kvinnans namn, hade det mest troliga scenariot varit att hon legat död i en gränd inom en timme.

Allan avundades den svenska; allt var tillåtet, och den var absolut inte lika primitiv och trångsynt som den i Kurdistan. Här fick man visa hur mycket hud eller kurvor man hade lust för utan att det skapade någon som helst kalabalik. En dröm hade gått i uppfyllelse för Allan ifall hemlandet en dag kunde bli lika modernt som Sverige, både kulturellt och industriellt. Pernilla var mycket trevlig men bjöd på en språkmässigt tuff introduktion för en person som bott i Sverige i knappt ett år. Detta var dock ömsesidigt – inte heller Pernilla förstod något av vad de nya eleverna sa. Det slutade med att Allan och alla hans 31 klasskamrater skrattade åt själva ironin; 32 invandrarelever med en svensk kvinna i ett klassrum där överhuvudtaget ingen var kapabel till att kommunicera med någon. Den avslappnade stämningen var härlig för Allan som förväntat sig något mer skrämmande på hans första skoldag.

Efter introduktionen visade Pernilla *Ljushallen*, en mötesplats för skolans elever.

Ungdomarna trängde ihop sig på bänkar och stolar och blev alldeles häpna av den fantastiska miljön. Överallt kryllade det av människor. Dessutom visade det sig att allt Allan hört om hur vackra svenska flickor var, inte bara var sagor – det var verkligen sant! Vart den pubertetsstinna ungtuppen än vände sig om fastnade han för någon kvinnas skönhet. Det var inte förrän nu Allan förstod att han hamnat rätt. Landet han befann sig i var Sverige. Hittills ett land som han trivdes i, men som snart skulle komma att bli mindre trivsamt. Precis som alla andra länder har även detta land sina skavanker...

Allans nya liv fortskred och började väl. När han en dag kom hem fick han höra en god nyhet från sin mor. Hon hade fått anställning i Kappahl – en klädbutik för alla åldrar och kön. Hon berättade om att hon redan på sin första arbetsdag fick stå bakom kassan och sälja underkläder till kvinnor och män vilket hade fått henne att bli helt utom sig. Att öppet kunna sälja underkläder utan att skämmas var något fantastiskt för min mor! Allan kunde se att Zeyneb för första gången på ett bra tag visade glädje, och han var glad för hennes skull. Förhoppningsvis skulle de kunna försörja sig på mors lön och en dag ha råd med att flytta bort från Rinkeby. Varken modern eller sonen var särskilt förtjust i den invandrartäta förorten.

Livet i Sverige kom att bli vardag för Allan, och han började känna sig både säkrare och tryggare med tiden. Han hade dessutom börjat få vänner, en av dem vars namn var Mustafa. Musse, som kom att bli hans smeknamn, var otroligt allmänbildad och duktig på att tala svenska fastän han bara bott i Sverige i två år. Han var från Uganda och hade flytt till Norden med sin pappa som politisk flykting. Även Musse bodde i Rinkeby vilket gjorde de två tonåringarna till väldigt nära vänner. De brukade diskutera om allt möjligt. Båda hade gemensamt att de ville bort från förorten, men av olika anledningar; Musse talade ständigt om

den svenska regeringen som misslyckats totalt med integrationsfrågan. Detta var överkurs för Allan då han överhuvudtaget inte visste vad ordet politik hade för betydelse. Han nämnde även rasism, något det tydligen fanns mycket av i Sverige. Han berättade om ett parti som förespråkade en främlingsfientlig politik och påstod att partiet en dag kommer komma in i riksdagen, och att då alla som bor i Rinkeby kan bli tvungna till att packa sina väskor och ta färväl av Sverige. Allan tyckte att Musse dramatiserade det hela, men det dröjde inte länge förrän han insåg att hans svarte vän inte överdrev. Rasism existerade i Sverige, landet som Allan älskat. Onda blickar mot än, glåpord som slängts efter honom i pendeltåg och knuffar i bussen som inte skadade men ändå kändes. Inget gjorde ont på kroppen, men allt som träffade trumhinnan bröt långsamt ner det psykiska välbefinnandet. Allt detta kom att bli vardag för den kurdiske pojken, och vad han hade gjort för fel lyckades han aldrig förstå. Till och med i skolan som han njöt av att gå till fem dagar i veckan fanns det spår av rasism, precis som det ibland finns spår av jordnötter i flingor: ”Blattar som inte fattar svenska.” eller ”Fyfan vad den där negern luktade skit, varför stinker de så jävla mycket?” och ibland så grova kommentarer som ”Kan inte de bara åka hem igen?” Aldrig sa någon dessa hårda ord öga mot öga till Allan, men ändå kunde han höra dem – ändå fanns de där. Ibland blev det så jobbigt att pojken grät sig till sömns, för att nästa dag återigen stå ut med samma sak.

***

Dagar blev till veckor, veckor till månader och månader till år. Allans mor hade startat en egen klädbutik i stan där affärerna fungerade väl. De höll båda ihop hårt, kanske för att det enda de hade av faktiskt värde var varandra och ingen annan. Allan hade inte bara växt kroppsmässigt, utan även som individ. Inte längre såg han bara svart och vitt, utan han hade nu blivit tillräckligt mogen för att se dem grå nyanserna. Han gick sitt sista år på Blackeberg och hade hittills fått bästa möjliga betyg i samtliga avslutade kurser. Han kände sig äntligen som en del av samhället – han kände sig svensk. Allan kunde nästan flytande svenska efter mycket hårt arbete, han och hans mor bodde nuförtiden i innerstaden och han hade integrerat sig och börjat umgås med svenskar i hans ålder. Politik, som tidigare aldrig var aktuellt för Allan, är han nu aktiv inom med sin vän Mustafa. De har gått med i Socialdemokraternas Ungdomsförbund och har båda en hög status inom partiet. Att Allan lyckats stadga sig är ett faktum. Tillsammans har de både vännerna dessutom startat en kampanj som kämpar för ett Sverige utan hat. Efter långa diskussioner mellan männen som inte längre var pojkar, kom duon fram till att de måste vara strategiska genom att börja sprida budskapet till så unga kompetenta åldrar som möjligt. I skolan var det snart retoriktävling med temat ”Det ingen ser” vilket passade perfekt. Allan väljer att ta vara på chansen och har inte mål att vinna. Målet är att lära människor att älska mer. Älska mer och hata mindre.

***

Plötsligt vaknar publiken till. Applåder och visslingar. Glöden i luften är tydlig och golvet vibrerar från publikens stampande. Allan som är van att hålla föredrag inom politiken brukar inte bli nervös, och det blir han inte nu heller. Istället blir han alldeles upphetsad och varm av den kraftiga energin som finns i salen. Han hör sitt namn ropas upp från högtalarna och plötsligt står han på scen. Vem hade för tre år sedan trott att han skulle ha hundratals par ögon riktade mot sig? Publiken blir tyst, ovanligt tyst, kanske för att det är första gången en invandrare står på scen? Allan skymtar Musse i något hörn och anar ett leende på hans läppar. Ett leende som ger honom styrka.

Kära Blackebergare,

Jag vill först och främst tacka er alla för att ni lyssnar på mig, och jag hoppas att ni efter mitt tal fått er en tankeställare, en aha-upplevelse, en ny syn på livet.

Tillåt mig berätta lite om mig själv. Jag flyttade hit från Kurdistan för fyra år sedan med min mor. Min far och mina sex syskon omkom då de stött på en vägbomb. Min mor och jag var tre meter ifrån att även vi lämna livet. Ibland blir saknaden så stor att jag önskar jag aldrig bett min mamma om hjälp för att knyta mina skor den dagen, att det vore lika bra ifall hela familjen gick bort...

Det osäkra livet tärde på oss båda, men framförallt min mor, och det dröjde inte länge förrän vi insåg något; vår enda chans för att överleva var att fly. Det gjorde vi också. Resan, om man nu kan kalla det för en resa, slutade med att vi hamnade i Sverige, och så hjälplösa som vi var fick vi stanna kvar här vilket jag tackar detta land för varje dag.

Mitt första år i Sverige var jag alldeles förstörd: rädd, apatisk och ensam. Vi levde på socialbidrag som knappt räckte till mat. Varje dag letade min mor efter jobb. Hon hade varken utbildning eller språklig kompetens. Något hon, trots omständigheterna, aldrig gjorde var att tigga och be om hjälp från någon. Idag säger hon att hon aldrig gjorde det för hennes självrespekt. Idag är hon dessutom egen företagare och vi är en familj som lever gott. Vi lever gott och det förtjänar vi. Vi ser oss själva som svenskar och ser upp till Sverige och det svenska folket. Däremot finns det något vi aldrig kommer att acceptera. Det är förtryck, hat och rasism. Hade jag varit tvungen att välja mellan att bli förtryckt under en dag eller åka tillbaka till Kurdistan för att dö, hade jag utan tvekan valt det sistnämnda. Att låta någon annan trycka ner än är att ge bort sin själ till någon som kommer att slita den i stycken. Det är precis vad som sker – det är precis som att dö.

Rasism, kära Blackebergare, leder till att man som individ blir självdestruktiv och apatisk, precis som jag blev. Något jag fortfarande inte sagt till min mor är att jag under dem första månaderna i Sverige var en alkohol- och drogmissbrukare trots min ringa ålder. Jag kände att livet inte hade någon mening, att min sorg inte spelade någon roll. Jag ville helt enkelt försvinna. Det hände att jag sov utomhus under vintertid för att min mor inte skulle se mig förfalla. Ni kanske undrar vad som fick mig att sluta? Det var tack vare er som sitter här, kära medmänniskor. För aldrig i mitt liv har jag någonsin träffat sådana fina individer som er. Då enstaka personer härifrån attackerade mitt psyke fick jag för mig att ni alla var onda, att ni alla ville mig illa. Så var ju inte fallet. Jag drog helt enkelt alla över en kam. Dessutom erinrade jag mig att det inte är alla som får den chans jag fick; chansen att starta sig ett nytt liv med nya möjligheter och få leva tryggt och säkert. För det är precis det jag gör. Sverige är ett av många länder i världen. Detta land har låtit världen söka sig in hit.

Sverige är möjligheternas land, en hjälpande hand. Ändå finns det något som döljer sig bakom den vackra fasaden. Något jag vill ta kål på. Ting som riskerar att få den vackra fasaden att sönderfalla. Kära ungdomar, jag talar om hat, egoism och rasism. Om ni är med mig och börjar sprida kärlek redan idag, har ni gjort något unikt för mänskligheten. En värld utan hat från och med idag. En värld för oss alla på vår jord. En värld där kärlek hela tiden skapas om och om igen, i generation efter generation. Kära Blackebergare, jag talar om en sak. Det är ett tankesätt. Det är en religion. Det är, det eviga kretsloppet.